

черъ облакъ припълзъ" отъ нейде въ небесата,
запре, намръщи се и метне надъ земята
широка сянка — вгигъ светкавица далечъ
прореже облаци и точе съ огненъ мечъ,
отдръпне се и пакъ на другаде се мерне.

Мигъ, другъ — ~~като~~ изъ облаците черни
изригнатъ, вихъ въ се въ просторите извий
и горски шубра и размята тамъ и свий,

~~богъ знае за какво и какъде понесенъ,~~
~~жти, реве и вий. Едничъкъ тамъ, унесенъ,~~

въ своите размисли, средъ общата мълва
спокойно Дивисилъ седеше, отъ слова
младежки ни дори за нокетъ не засегнатъ.

Тамъ до перваза на камината облегатъ,
изглеждаше ги той усмихнатъ подъ мустака,
~~тъй както маторъ дъбъ надъ горский шубралакъ~~
~~възмогналъ гордо стволъ, какъ те се мятатъ глота~~
не пръвъ пътъ слуша той подигнатъ за невреда
шумъ на младоците — и слуша и нехай,
че знае хъзътъ имъ и знае колко трай.

А тъкмо него часъ, несетено, предъ входа
застана гордъ и строгъ очакваный Войвода,
на сабя черенътъ пристисналъ во ръка,
а отподире му надничаха мрака
юнаци — отбора отъ неговата чета,
со грозно зинали мечкарски шишенета...

И ечна въ стаята сърдития му гласъ:

— „Туй съмо липсваше! Какъвъ е тоя бясъ?

Или се мислите, че вече сте въ Балкана?“

Кой както бе се спрялъ, така си и остана...

„На стража!“ викна пакъ Войводата, извить
къмъ сбраните отзадъ, и съ погледъ ядовитъ
изгледа другите и сърчено отметна

намятка отъ плещи... Отъ буйний пламъкъ светна
пристегнатий на кръсть аежемски лють ханджаръ —
юнаку подъ ръка въ беди най-скъпъ другаръ —

Вече / 8
Потесенъ добоше го. И дъхъ му шумъ несведешъ
не сугама вървешъ, рече го слово дъхъ несенъ.

14
— сякаш

както те удряваха и обхващаха се виехъ,
разпиратъ азъ гъби и предпиратъ бездерега.